

ΕΙΡΗΝΗ ΚΙΤΣΙΟΥ

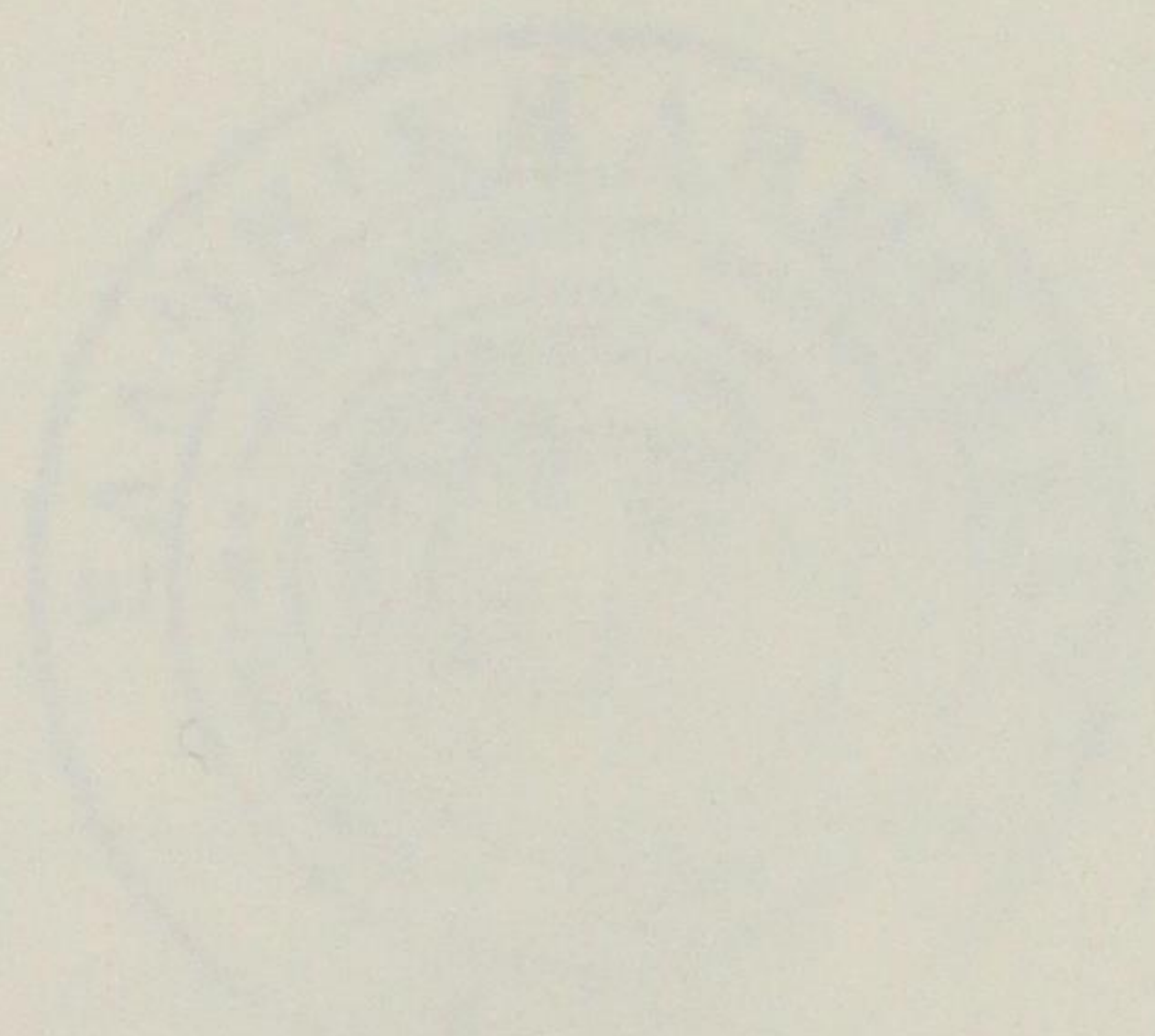
ΤΟ
ΦΙΔΙ
ΤΟΥ
ΠΛΙΝΙΟΥ

α
ντί
ποδ
ες

Η Ειρήνη Κίτσιου γεννήθηκε το 1956 στην Κόνιτσα. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες. Κυκλοφορούν τα βιβλία της *Εκπαιδευτής γρύλων*, *Φυσικές ιστορίες* (2008) και *Πλάι στο ποτάμι* (2008).

ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΠΛΙΝΙΟΥ

ΤΟ ΦΙΔΙ
ΤΟΥ ΠΛΙΝΙΟΥ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

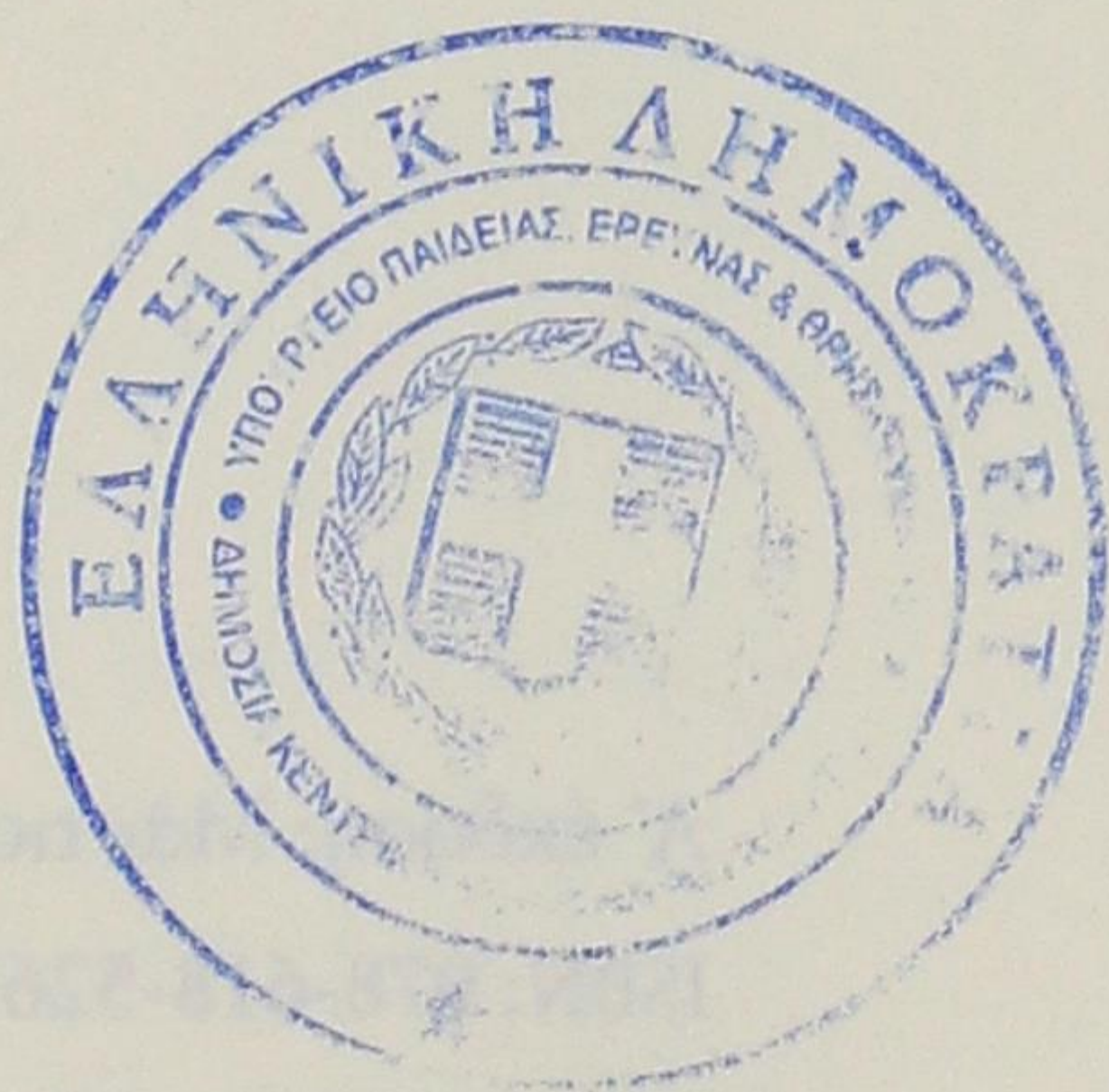
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΛΛΙΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΛΑΜΒΗ

ΚΟΛΛΙΑΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΚΙΤΣΙΟΥ

ΤΟ ΦΙΔΙ
ΤΟΥ ΠΛΙΝΙΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ**
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 60546 ΚΟΝ
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 27-9-2021
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 339.3 ΚΙΤ

—●—
αντίποδες

Α' έκδοση: Μάρτιος 2021

ISBN: 978-618-5267-44-5

© 2021 Ειρήνη Κίτσιου και αντίποδες

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Μάρω Κατσίκα

Εικόνα εξωφύλλου: Άλμπρεχτ Ντύρερ,

«Νεκρή χαλκοκουρούνα» (περ. 1500),

Μουσείο Αλμπερτίνα, Βιέννη

αντίποδες

Κάλβου 8-10, 11473, Αθήνα

τηλ.: 210 6471188

ekd.antipodes@gmail.com

www.antipodes.gr

Όταν βλέπω να αναδύεται πίσω από ένα
λόφο πεζογραφικού υλικού έστω και η
υποψία μιας ιστορίας, τη σκοτώνω. Είμαι
καταστροφέας ιστοριών.

Τόμας Μπέρνχαρντ

ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΠΛΙΝΙΟΥ

Η κληματαριά ωρίμαζε τους καρπούς της, στη βορινή πλευρά του κήπου του, σιωπηλά κάτω από κίτρινα πέπλα.

«Της προσφέρει αναμφίβολα και κάποιο είδος επικουρικής λαμπρότητας», είπε δείχνοντάς μου ο Γ. το δίχτυ που κάλυπτε όλα τα κλήματα της πέργολας (προσθέτοντας έτσι αξία στην επινόησή του), «μα κύρια βρίσκεται εδώ ίσα ίσα για να στέλνει απειλητικά σαλπίσματα στις κίτσες – τρελαίνονται για φρούτα – και στις κάργιες».

«Δουλειά που θα την έκανε τέλεια κι ένα φίδι ζωγραφιστό», συνέχισα τότε εγώ απότομα, παριστάνοντας την έξυπνη. Και για να υποστηρίξω την τολμηρή μου πρόταση, διηγήθηκα το νό-

στιμο παραμυθάκι του Πλίνιου, όπως ακριβώς το διάβασα στη Φυσική ιστορία του, δυο φορές. «Έκανα τόσο δρόμο, για να 'ρθω ως εδώ να την καμαρώσω κι αυτή είναι κρυμμένη», του λέω μετά με παράπονο. «Έτσι που τη φυλάς σαν χανούμισσα, δεν διακρίνω κανένα απ' τα καλά της», μουρμούριζα κιόλας, αγανακτισμένη. Όμως αυτός που το αυτί του δεν ίδρωνε μου απάντησε αυστηρά:

«Θα μπούμε μέσα και θα τα δεις!» Έσκυψε ύστερα για να ελευθερώσει σε μια μεριά το κίτρινο δίχτυ – μικρές διχάλες κρανιάς το κρατούσαν στερεωμένο γερά στο έδαφος – ώστε να δημιουργηθεί μικρό άνοιγμα, για την είσοδο και την έξοδό μας από κει.

Διαβαίνοντας το κατώφλι της κληματαριάς έμεινα έκπληκτη, διότι βρέθηκα ξαφνικά σ' ένα μακρόστενο άσυλο, απ' όπου έλειπε (το 'νιωσα αμέσως τούτο δω) παντελώς η ιδέα κάθε θανάτου. Όνειρο ήταν, όνειρο πλεγμένο με κληματοβεργες και τσαμπιά: το γαλάζιο τ' ουρανού άφαντο, πράσινη μου φάνηκε η ελπίδα. Έμοιαζε με ναό, δεν ξέρω κι εγώ προς τιμήν ποιου θεού, αφού για Βάκχους και Σειληνούς δεν έγινε κουβέντα.

Παραβλέποντας δίχτυα και παραμύθια τότε, λέω με το νου μου: «Περίφημα είν' εδώ!» και δένω, παίρνοντας βαθιά ανάσα, σφιχτά τα χέρια

πίσω στις πλάτες. Ο αγαπητός μου φίλος πήγε και στάθηκε σε μια άκρη ακίνητος, δίχως να μιλά· όπως τα δέντρα του Πουσέν, που ενώ σχεδιάστηκαν υπέροχα, φαίνεται να μη συμμετέχουν καθόλου σ' ό,τι διαδραματίζεται στη σκιά τους.

Άρχισα να πηγαινοέρχομαι μες στην εξαίσια γαλήνη της κληματαριάς που ήταν άσπρη, άυλη, φωτεινή και γέμιζε όλο τούτο το παράξενο εσωτερικό, παρατηρώντας την και μετρώντας τις στιγμές της αγαλλίασής μου. Υπήρχε στον τόπο αυτό κάτι το αφηρημένο και δύσκολο να το κατανοήσει κάποιος, μα συγχρόνως πολύ απλό και ηχηρό σαν καμπάνα. Λογάριαζα, με το φτωχό μου μυαλό, ότι θα μπορούσα ν' αντέξω σε τέτοια ομορφιά κάμποσα μερόνυχτα χωρίς φαΐ. Κι έτσι όπως συλλαμβάνω εύκολα τα όνειρα (γνωρίζω κόλπα, καλύτερα από κείνα που μεταχειρίζονται για να πιάνουν τους κακούργους), υπέθεσα πως, αν μου δινόταν η ευκαιρία, θα 'κλωθα εδώ πέρα τις εξωφρενικές μου ιστορίες στην εντέλεια!

Διότι πρώτ' απ' όλα μ' ενέπνεε πολύ η αρμονία της κατασκευής: ήταν στέρεη, χρήσιμη και γεμάτη χάρη. Ύστερα αν την υπολόγιζες για ζωγραφικό πίνακα, αποκαλύπτονταν μπροστά σου αρκετά δείγματα ιμπρεσιονιστικά, καθώς τα περιγράμματα των καρπών έμοιαζαν να χάνονται, να σβήνουν απαλά – το χρώμα τους δεν είχε αποκτήσει ακόμα την τελική του απόχρωση. Η πά-

χνη της ανωριμότητας που τα κάλυπτε δεν σου επέτρεπε να ξεχωρίσεις αν στις ρώγες ξεψυχούσε το κόκκινο κι ανασταινόταν το μαύρο, ή συνέβαινε εντελώς το αντίθετο. Τσαμπιά ολόκληρα ήταν πράσινα και μόνο καμιά μπιλίτσα τους είχε για χρώμα της τη σκουριά του κάρβουνου – ένα θλιμμένο πολύ κλειστό μοβ. Άλλα τόσα έμοιαζαν διάφανα, χρωματισμένα μόλις με ροζ αχνό. Κάθε λίγο και λιγάκι, ανάμεσά τους ξεφύτρωναν παύσεις, όπως στη μουσική, από μοσχάτο λευκό. Όλη αυτή η ιστορία έμοιαζε να φανερώνει τη σύγχυση του ζωγράφου, την κατάσταση στην οποία βρίσκεται δηλαδή όταν εργάζεται στην ύπαιθρο, όπου το φως μετακινείται συνεχώς κι η ατμόσφαιρα αλλάζει από στιγμή σε στιγμή, εμποδίζοντάς τον, κατά κάποιο τρόπο, να κατασταλάξει μ' ευκολία σε μια ιδέα του.

Ενώ παρατηρούσα όμως και σκεφτόμουν τούτα τα πράγματα, αντιλήφθηκα ξαφνικά πως κάτι έλειπε – οπωσδήποτε σημαντικό, αλλιώς σίγουρα δεν θα καταλάβαινα την έλλειψή του. Άρχισα λοιπόν αμέσως να ψάχνω μήπως και ακούσω κάπου το τραγούδι τους. Μα στην αρχική μου προσπάθεια δεν φανέρωσα παρά σταφύλια άγουρα, κρυμμένα ολότελα από φύλλα. Δεν κούνησα, βέβαια, καθόλου τα τσαμπιά που μόνο ένα κομμάτι τους ήταν ορατό· επειδή η εικόνα τους, καθώς τυπωνόταν στη συνείδησή μου, με γοήτευε τόσο

όσο κι ορισμένα μωσαϊκά της αρχαιότητας. Αλλά μετακίνησα στη συνέχεια καταβάλλοντας ιδιαίτερη προσπάθεια πολλές κληματόβεργες χλωρές –έπεφταν στα πλάγια βαριές και σέρνονταν στο χώμα, φορτωμένες με σταφύλια όλων των ειδών– χωρίς ωστόσο και πάλι να πετύχω το παραμικρό. Στο τέλος απελπισμένη βγήκα έξω· εξέτασα κάθε γωνιά της εξωτερική προσεκτικά. Μπα, κι εκεί κανένα ίχνος!

«Δεν μου βγάζεις απ' το μυαλό πως εδώ συμβαίνουν πράματα και θάματα», μουρμούριζα, καθώς ξανάμπαινα μέσα, χωρίς όμως στην πραγματικότητα να απευθύνομαι σε κανέναν· γιατί ο Γ. έμενε εντελώς αδιάφορος ως προς αυτό το ζήτημα. Σαν εκείνους τους ζωγράφους οι οποίοι, όταν πετυχαίνουν το σκοπό τους, δεν ενδιαφέρονται πια για τη γνώμη του κόσμου, έστω κι αν συνέβηκε ν' αφήσουν στο έργο τους κάτι ατελείωτο (ώς κι ο Ρέμπραντ παράτησε το αριστερό χέρι του Γιαν Σιξ μοναχά σχεδιασμένο!)

Τι αμπελουργός τσαρλατάνος είναι τούτος; αναρωτήθηκα. Ποιος ξέρει τι μαγείρευε εδώ μέσα, τόσον καιρό με τις γαλαζόπετρες και τα τοιαύτα. Δεν άντεξα άλλο και τον ρώτησα:

«Πού είν' αυτές;» Δεν φώναξα τ' όνομά του για να τον αιφνιδιάσω.

«Ποιες αυτές;» ρωτάει, παριστάνοντας τον ανήξερο.